

відкритий університет післядипломної освіти (УВУПО), що є сучасним концептом впровадження ІКТ в освіті [2, с. 26].

Отже, одним із головних завдань управління педагогічним колективом в умовах воєнного стану є виявлення та швидке реагування на освітні втрати шляхом використання управлінського досвіду, кращих традицій та інновацій освітнього менеджменту.

Список використаних джерел:

1. Вознюк Л. Особливості освітнього менеджменту в умовах воєнного стану. Публічне управління та адміністрування. 2022. №1 (2). С. 48-54.
2. Котеньова О., Максименко М. Правове забезпечення ефективного управління закладом загальної середньої освіти в умовах воєнного часу. Український педагогічний журнал. 2023. №3. С. 23- 32.
3. Пікельна В.С. Управління школою. Х. : «Основа», 2004. 112 с. (Бібліотека журналу «Управління школою», Випуск 7 (19)).

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

*Черчата С.І., Большая О.В.
Полтава, Україна*

Економічна ситуація в Україні вимагає розробки нових методів та форм управління, що сприятимуть підвищенню ефективності та зменшенню ризиків у прийнятті управлінських рішень. Інноваційна діяльність стає ключовим фактором у функціонуванні та розвитку підприємств, що дозволяє підвищувати їх конкурентоспроможність та забезпечує динамічний розвиток економічної системи.

Для досягнення цих цілей державні органи повинні створити сприятливі умови для розвитку підприємницької діяльності різних форм власності та ефективного використання наукового потенціалу. Державна інноваційна політика повинна орієнтуватися на удосконалення промисловості, підтримку національного виробника та підвищення конкурентоспроможності продукції.

Інноваційна політика в Україні формується і реалізується через урядові та законодавчі органи, які визначають ключові напрямки та механізми регулювання інноваційної діяльності. Це охоплює визначення пріоритетних сфер інновацій, розробку та впровадження програм, створення правової бази та фінансових інструментів, захист прав суб'єктів інноваційної діяльності, сприяння фінансуванню інноваційних проєктів, пільгове оподаткування та розвиток інноваційної інфраструктури.

Державна політика в цьому напрямку спрямована на створення умов для ефективного відновлення, розвитку та застосування науково-технічного потенціалу, впровадження екологічно чистих та енергоефективних технологій, а також на стимулювання виробництва та реалізацію інноваційної продукції. Використовуючи світовий досвід у сфері інновацій

та адаптуючи його до українських умов, можна розробити ефективну інноваційну систему, котра сприятиме збільшенню інноваційної активності місцевих підприємств. Однією з головних проблем у сфері нормативного забезпечення є складність та взаємне перекриття функцій різних державних органів, що займаються регулюванням інновацій. Це вимагає встановлення чіткішого переліку та визначення конкретних функцій органів, відповідальних за інновації, а також усунення дублювання обов'язків.

Основний напрям державного регулювання інновацій повинен полягати у посиленні зв'язків між наукою, бізнесом та державою для створення системи, яка інтегрує технологічні, фінансові та організаційні аспекти генерації та розповсюдження інновацій. Розвинені країни використовують комплексний підхід до стимулювання інновацій, застосовуючи як прямі, так і непрямі методи регулювання. Таким чином, Україна має сформулювати політику, що стимулюватиме інноваційну активність та забезпечуватиме ефективне використання науково-технологічного потенціалу, опираючись на досвід розвинених країн.

Таким чином, пріоритетними напрямками інноваційного розвитку промисловості в Україні можна визначити наступне:

Підвищення інноваційного потенціалу добувної промисловості та підтримка інноваційної активності підприємств, які займаються видобутком паливно-енергетичних корисних копалин та інших корисних копалин, є ключовими завданнями. Фінансова складова цієї підтримки включає заходи, такі як бюджетне субсидіювання, кредитування та інвестування, які сприяють стимулюванню інноваційної діяльності. Важливим є також створення чіткої законодавчої бази, яка б забезпечувала інноваційний розвиток промисловості, включаючи формування єдиної Концепції розвитку та необхідні законодавчі акти. Розвиток конкурентоспроможних галузей, таких як обробка деревини, виробництво виробів із деревини, целюлозно-паперове виробництво та видавнича діяльність, також має важливе значення. Іншим пріоритетом є запровадження провідного іноземного досвіду розвитку бізнес-мереж кластерного типу та ефективних механізмів фінансування інноваційних кластерів.

Таким чином, інноваційна діяльність складна і вимагає комплексного підходу. Основний фокус державного регулювання інноваційної діяльності повинен бути спрямований на зміцнення взаємодії між наукою, бізнесом та владою для формування системи, що сприяє генерації та поширенню інновацій.

Прямі та непрямі методи підтримки інноваційного розвитку мають свої переваги та можуть бути ефективними в різних ситуаціях. Подальше дослідження у цій області має зосередитися на виявленні недоліків фінансового забезпечення інноваційної діяльності та розробці стратегій їх подолання.

Список використаних джерел:

1. Учасники національної інноваційної системи: інституційно-функціональний аналіз в праві: монографія / за заг. ред. С. В. Глібка, Ю.В. Георгієвського. Харків: Право, 2018. 270 с. URL: https://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2020/01/%D0%9C%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D0%B8%D1%8F_%D0%B4%D0%B5%D0%BA%D0%B0%D0%B1%D1%80%D1%8C_.pdf
2. Про інноваційну діяльність в Україні : Закон України від 04.07.2002 р. № 40-IV (в редакції від 05.12.2012 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>
3. Папп В. Пріоритетні напрямки формування регіональної інноваційноінвестиційної політики. Економіст. 2007. № 9. С. 40-42.
4. Стратегія розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 10.07.2019 р. № 526-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1%80>

УРАХУВАННЯ КОМПОНЕНТІВ УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ПРОЄКТНИХ МЕНЕДЖЕРІВ

Чжан Янфань
Полтава, Україна

Науковий керівник: Школяр Сергій Петрович, кандидат технічних наук, доцент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І.А.Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Аспекти управління знаннями при підготовці проєктних менеджерів в умовах конкуренції як важливий економічний ресурс характеризуються спрямуванням на процеси мобільного збору, обробки та аналізу значних інформаційних потоків задля прийняття правильних управлінських рішень діючими та потенційними учасниками ринку [1, 2]. У своїх дослідженнях Стеценко Б.С. (2019) дає основоположні характеристики знання як економічного ресурсу, які включають такі наступні аспекти: стратегічний характер як виробничого фактору, дискретність як особливого товару, відсутність ознак рідкості, відсутність ознак вичерпаності, об'єктивний зв'язок з індивідуумом та його свідомістю, синергія з іншими факторами виробництва.

Ученими визначаються ціль, засоби та результат економіки знань. Ціллю є формування творчої, креативної особистості як самоціль, засобами є накопичення, створення та ефективне використання інформації та нових знань у взаємодії з природою та суспільством, результатом є сталий розвиток цілісної системи природа-людина-суспільство на основі принципів справедливості, коли економіка підпорядковується завданням розвитку людини.